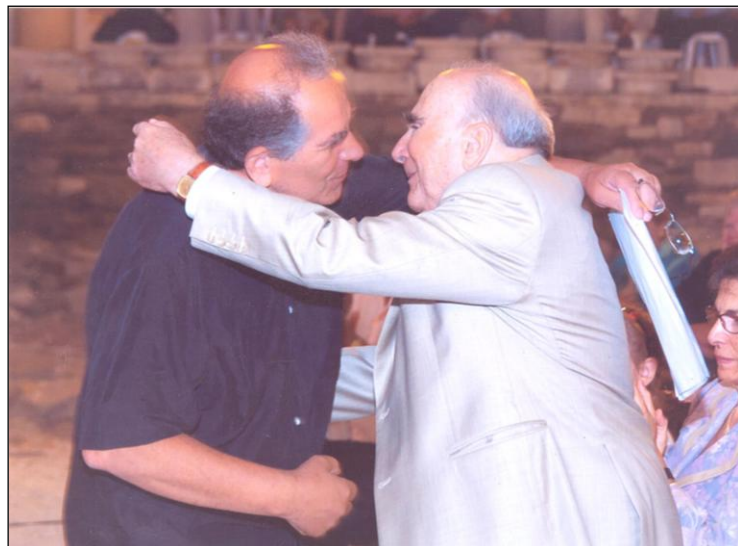

Η ομιλία μου στην εκδήλωση που τίμησε το έργο του Παναγιώτη Πατέλλη

20 Αυγούστου 2012 - Παροικιά Πάρος

Αντώνης Πατέλης

Θέλω να συγχαρώ το σύλλογο Παρίων “Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗ” γι’ αυτήν την πρωτοβουλία να τιμήσει τον εκπαιδευτικό Παναγιώτη Πατέλλη για το σύνολο του έργου του, αλλά και να ευχαριστήσω για την δυνατότητα που μου δίνεται να πω και εγώ δυο λόγια για τον δάσκαλο μου, πιστεύοντας ότι εκφράζω και τα αισθήματα των περισσοτέρων συμμαθητών μου.

Είμαστε η Πέμπτη τάξη δημοτικού της Παροικιάς Πάρου, του έτους 1957-1958 όταν ανέλαβε σαν δάσκαλος μας ο Παναγιώτης Πατέλλης.

Δεν μπορώ να πω ότι παρέλαβε μία τάξη με τους καλύτερους μαθητές.

Υπήρχαν τα παιδιά που πάντα διάβαζαν, οι καλοί μαθητές, καμάρι των δασκάλων και των οικογενειών τους, αλλά ήταν λίγοι... οι περισσότεροι ανταποκρίνονταν στις μαθητικές τους υποχρεώσεις λίγο, η καθόλου (ανάμεσα σε αυτούς και εγώ) και πηγαίναμε στο σχολείο γιατί έπρεπε να πάμε.

Πιστεύω ότι ο σημαντικότερος λόγος της μη ανταπόκρισης μας ήταν: ότι δεν υπήρχε εκείνο το κίνητρο που θα μας προκαλούσε ιδιαίτερη συγκίνηση για το σχολικό περιβάλλον. Ο τρόπος διδασκαλίας δεν μας βοηθούσε να κατανοήσουμε την γνώση, δεν μας ενθουσίαζε, δεν μας

παρακινούσε να διαβάσουμε και να θέλουμε να γίνουμε και εμείς καλοί μαθητές. Τέλος, δεν υπήρχε ουσιαστική επικοινωνία...

Έτσι περνούσαν τα χρόνια με αδιαφορία από εμάς προς το σχολείο, το οποίο είχε γίνει μια συμβατική υποχρέωση...

Όλα αυτά, μέχρι των ερχομό του καινούργιου δασκάλου, του Παναγιώτη Πατέλλη.

Άνθρωπος νέος, με όρεξη για δουλειά, πολύ σύντομα μας πλησίασε, εντόπισε την ψυχολογία μας, έγινε φίλος μας, ανακάλυψε την ιδιαίτερη προσωπικότητα και τις κλίσεις του καθενός μας. Φρόντισε με διάφορους τρόπους να τις εκφράσουμε, να τις αναπτύξουμε και μέσω αυτών να αποκτήσουμε αυτοπεποίθηση, ενδιαφέρον για το σχολείο και την γνώση και στο βαθμό του δυνατού, να ξεπεράσουμε τα όποια προβλήματα είχαμε.

Αυτό που σε μένα κάνει εντύπωση, είναι ότι εκδήλωσε την αγάπη του το ίδιο για όλους, καλούς και μη καλούς μαθητές, χωρίς καμιά εξαίρεση και διάκριση, και εμείς σε ανταπόδοση τον εμπιστευτήκαμε και τον αγαπήσαμε.

Μας έφτιαξε ποδοσφαιρική ομάδα, μας οδήγησε να ανεβάσουμε θεατρικό έργο την 25 Μαρτίου σε συνεργασία με τα παιδιά της έκτης τάξης. Τα Χριστούγεννα του 1958 μας έφτιαξε μια μεγάλη φάτνη με φιγούρες ζωγραφιστές από χοντρό χαρτόνι. Μας έφερε μικροσκόπιο για να ανακαλύψουμε τον μικρό αόρατο με γυμνό οφθαλμό κόσμο. Μας άνοιξε την βιβλιοθήκη του. Μας προκάλεσε το ενδιαφέρον για την γνώση.

Συνήθιζε λίγο πριν τελειώσει το μάθημα να μας διαβάσει λογοτεχνία από τα βιβλία της Πηνελόπης Δέλτα, καλλιεργώντας έτσι συναισθήματα και αξίες μέσω της λογοτεχνίας.

Αυτή που θα διηγηθώ είναι η δική μου προσωπική μαρτυρία. Τέτοιες εμπειρίες έχει πιστεύω κάθε συμμαθητής και κάθε συμμαθήτρια μου, να μας διηγηθεί.

Όπως είπα και πιο πάνω καλός μαθητής δεν ήμουν, αλλά μου άρεσαν πολύ και με απορροφούσαν ως παιδί δυο ασχολίες, η ζωγραφική και το διάβασμα εξωσχολικών βιβλίων. Διαπιστώνοντας αυτήν μου την κλίση με προσέγγισε, με πήρε σπίτι του να ζωγραφίσουμε παρέα, εκείνος τα τοπία του και εγώ τις προσωπογραφίες μου. Αυτή η ενέργεια του και η λογοτεχνία που μας διάβαζε με κατέκτησαν... Μετά πώς να πάω στο σχολείο αδιάβαστος και να χάσω την εμπιστοσύνη του δασκάλου μου;

Έτσι ανακάλυψα την ομορφιά της σχολικής γνώσης και μου ανοίχτηκε ένα παράθυρο στη σοφία του κόσμου.

Σκέφτομαι πολλές φορές, το διάβασμα μου άρεσε, υπομονή και επιμονή είχα, γιατί δεν ήθελα το σχολείο τα προηγούμενα χρόνια; Η ευθύνη βάραινε αποκλειστικά, εμένα, το παιδί, με τον ατίθασο χαρακτήρα, ή ο ατίθασος χαρακτήρας ήταν το πρόσχημα και η αληθινή αιτία, η απροθυμία, αλλά τις περισσότερες φορές, η αδυναμία των μεγάλων, να κατανοήσουν, να επικοινωνήσουν και να κατευθύνουν σωστά αυτά τα παιδιά;

Εάν όμως είχα και είχαμε, έναν τέτοιο εκπαιδευτικό από την πρώτη τάξη του δημοτικού, ποια θα ήταν η εξέλιξη πολλών από εμάς; για ποια άτακτα παιδιά τότε θα συζητούσαμε που δεν αγαπούν την γνώση και γενικά την μόρφωση; Αυτό το αφήνω στην δική σας κρίση.

Ο Αριστοτέλης πάντως έλεγε:

« Όλοι οι άνθρωποι από την φύση τους διψούν για γνώση»

και εγώ σημειώνω: πολύ περισσότερο τα παιδιά!

Η αγάπη στον δάσκαλο μας εκφράστηκε πολύ έντονα, όταν στη μέση της σχολικής περιόδου της έκτης τάξης πήρε απόσπαση για το χωριό Μαράθι, τότε αντιδράσαμε και εμείς με τον δικό μας τρόπο.

Κάναμε σκασιαρχείο αγόρια και κορίτσια και πηγαίναμε με τα πόδια να τον βρούμε στο σχολείο που δίδασκε (από την Παροιکیά περίπου μια ώρα δρόμο).

Πάντοτε μας μάλωνε, για το ότι φεύγαμε από το μάθημα, αλλά αυτό δεν μας απέτρεπε, δεν μας σταματούσε τίποτε από το να μη το επαναλάβουμε, γιατί διαισθανόμαστε, την εσωτερική του ικανοποίηση για την αγάπη που του είχαμε. Παρακολουθούσαμε με ιδιαίτερη χαρά το μάθημα που έκανε μέσα στην τάξη του και όταν τελείωνε, γυρίζαμε όλοι μαζί με τα πόδια στην Παροιکیά συζητώντας... μέχρι, που η Επιθεώρηση, μας τον ξαναέφερε.

Όταν ανέβηκα στην Αθήνα, βρέθηκα σε ένα περιβάλλον με έντονο κοινωνικό προβληματισμό. Η ενεργός συμμετοχή μου σε αυτό και η ενασχόλησή μου με κοινωνικά θέματα, με βοήθησαν να συνειδητοποιήσω τον ρόλο της εκπαίδευσης και να εκτιμήσω πολύ περισσότερο την προσφορά και το έργο του δασκάλου μας.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε έχουμε την ανάγκη τέτοιων εκπαιδευτικών, που θα λειτουργούν σαν παράδειγμα στους νέους συναδέλφους τους, αλλά πολύ περισσότερο στα παιδιά μας και στην κοινωνία.

Στόχος όμως πρέπει να είναι οι εξαιρέσεις να γίνουν κανόνας !

Και δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι αυτό το νησί έχει βγάλει και έχει φιλοξενήσει σωστούς και ευσυνείδητους εκπαιδευτικούς, από το παρελθόν μέχρι και σήμερα, που με το ήθος τους, την υπευθυνότητα τους και την εκπαιδευτική τους στάση, δώσανε και συνεχίζουν να δίνουν πάρα πολλά, όχι μόνο στην εκπαίδευση και στους μαθητές τους, άλλα και στην τοπική κοινωνία.

Το ελάχιστο που μπορούμε να προσφέρουμε σε τέτοιους ανθρώπους είναι: η αναγνώριση του έργου τους, σεβασμός και αγάπη. Γιατί στα χέρια αυτών των ευσυνείδητων εκπαιδευτικών έχουν εμπιστευτεί οι λαοί όλου το κόσμου μαζί και ο δικός μας, ένα πολύ σημαντικό έργο, την διαμόρφωση σωστών νεανικών συνειδήσεων, που σημαίνει:

Τ η ν Ε λ π ί δ α κ α ι τ ο Μ έ λ λ ο ν α υ τ ο ύ τ ο υ τ ό π ο υ .

Γι' αυτό και ο εκπαιδευτικός δεν κάνει ένα οποιοδήποτε επάγγελμα, αλλά ύψιστο κοινωνικό λειτούργημα!

Στο λεύκωμα μου η συμμαθήτριά μας Μαρουσώ Αποστολοπούλου, γράφει για τον δάσκαλο μας :

«... με την αγάπη του, την ευγένεια του και την αστείρευτη γνώση του, κατόρθωσε να διεισδύσει στην ψυχή μας και να μας κάνει να νιώσουμε ελεύθεροι, να εξωτερικεύσουμε τις ευαισθησίες μας, τα ταλέντα μας, τις ανησυχίες μας, τα όνειρα μας και να κρατήσουμε από αυτόν τον ξεχωριστό εκπαιδευτικό ωραίες αναμνήσεις».

Στο ίδιο λεύκωμα ο δάσκαλος μας, Παναγιώτης Πατέλλης τον Σεπτέμβριο του 2011 γράφει:

«...Πρώτα απ' όλα, πίστευα τότε και εξακολουθώ και σήμερα να πιστεύω ότι, η διδασκαλία, είναι ένα από τα μέσα της αγωγής, όχι το μοναδικό, γ' αυτό και δεν είχα σαν αποκλειστικό σκοπό, να σας μεταδίδω μόνο γνώσεις, και πάλι γνώσεις. Προσπάθησα όσο μου επέτρεπαν οι ικανότητές μου και οι συνθήκες της εποχής, να καλλιεργήσω και τις εσωτερικές, τις ψυχικές σας δυνάμεις. Και γι' αυτό τον λόγο, μαζί με την πνευματική και την σωματική αγωγή, που ήμουν υποχρεωμένος να καλλιεργήσω σε σας τους μικρούς μαθητές μου, μεριμνούσα όσο μπορούσα, και για την ψυχική και την ηθική σας αγωγή,

γιατί μόνες τους οι δύο πρώτες, δεν μπορούν να διαπλάσουν τον σωστό άνθρωπο!

Προσπάθησα, ακόμα, να είμαι όσο γινόταν περισσότερο κοντά σας και να σας ενθαρρύνω και να σας παροτρύνω, να βγάλετε στην επιφάνεια τις κρυφές εσωτερικές σας δυνάμεις και τα ταλέντα με τα οποία είχε προικίσει ορισμένους από σας, ο Θεός!

Πιστεύω πως είχα κερδίσει την αγάπη σας, γιατί κι εγώ ο ίδιος, είχα μεγάλη αγάπη σε σας. Κι' αυτό γιατί, πίστη μου είναι πως, με την αγάπη, αυτή την μεγάλη δύναμη της ζωής, που είναι και η βάση της αγωγής κατόρθωσα να έχω την όποια επίδραση είχα σε σας και να πετύχω, στον βαθμό που το κατόρθωσα, στο θεϊκό έργο του δασκάλου!...»

Δάσκαλε, θα είσαι πάντα για εμάς, τους παλιούς μαθητές σου, πρότυπο σωστού, ευαίσθητου και ευσυνείδητου εκπαιδευτικού.

Πολύ τυχερά τα παιδιά που έχουν σωστούς εκπαιδευτικούς στα πρώτα τους σχολικά χρόνια, γιατί επηρεάζεται θετικά όλη η παραπέρα πορεία τους.

και τελειώνω:

Με ένα μεγάλο ευχαριστώ για όσα μας πρόσφερες δάσκαλε !!!